

Om sammanhängande lagbud, som bestämma klockares rättigheter, lemna församlingarne öppen rätt att i den ordning, som Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 angående kyrkostämman, kyrkoråd och skolråd stadgar, bestämma lönen för de klockare, som hädanefter antagas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

Aug. Danielsson,
från Norrbottens län.

N:o 293.

Af Herr **Aug. Danielsson**: *Om upphäfvande af hvad 47 § i Konkurslagen stadgar i afseende å fast egendoms värdering.*

Då 47 § af gällande Konkurslag bestämmer, att under anslagstiden låte gode männen fast egendom värdera, som i Utsökningsbalken säges, och detta stadgande, 6 Kap. 1 §, innehåller: »Och bör å landet Härads höfding med tvänne gode män, och i staden trenne af Rådstufvurättens ledamöter den egendomen värdera». Detta bestämmande synes mig ganska otillämpligt, helst inom de norra orterna, der värderingsmännen kunna hafva sina 10 å 12 mil till förrättningsstället, och der ofta värderingar gälla mindre fastigheter, kostnaden därför uppgår till större belopp än den motsvarande nyttan, så synes mig detta lagstadgande utan skada å ena eller andra sidan helt och hållet kunna utgå, helst som 9 § bestämmer att bouppteckning skall hållas och Rätten tillställas, så upptager denna uppteckning värdet för den fasta egendomen. Dessutom har ju hvarje fast egendom sitt åsatta taxeringsvärde, som borde vara tillräckligt betryggande. Fördenskull anser jag att det borde lemnas borgenärerna fritt om de vilja förena sig om någon vidare värdering

eller ej. I alla händelser är det ju auktions-sunman, som blifver den bestämda och ojäfaktiga värde-mätaren.

Jag vågar fördenskull vördsammast föreslå:

att 47 § af gällande Konkurslag, i hvad den rör värdering af fast egendom, måtte helt och hållet utgå. Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Aug. Danielsson,
från Norrbottens län.

N:o 294.

Af Herr **Aug. Danielsson**: *Om ändring af 10 § i 12 Kap. Ärfda-balken rörande beräkningen barnen emellan af hvad föräldrar på dem kostat.*

Vid 1865 års riksdag väckte jag inom det då varande Bonde-Ståndet en motion, som återfinnes under N:o 212, om ändring af 10 § 12 Kap. Ärfda-balken. De motiver jag anförde synas mig vara af den beskaffenhet, att jag ej bör ändra eller tillägga något mera dertill för att visa olämpligheten af detta lagstadgande. Jag anser mig likväl med några ord böra besvara Lag-Utskottets deröfver afgifna Betänkande N:o 10, hvori Utskottet söker ådagalägga, att lagstiftarens mening varit att förekomma de ändlösa tvister, som skulle blifva en följd af mitt yrkande. Utskottet har här förbisett, att hundradetals oäkta barn för hvarje år tilldömas en skälig uppfostran, utan att man försport några oändliga tvister, och jag tror mig ej begära för mycket, då jag yrkar att vid skiftning af ett bo, der begge makarne dött, de yngre barnen tillgodonjuta en skälig andel för en efter dess stånd och vilkor lämpad uppfostran, innan arvet delas; och då i de flesta församlingar fattiga barns uppfostran bekostas af fattigvården har man deri en god värde-mätare af uppfostringsbidraget.